

[Anker Jørgensen]

ikke blot over for kapitalinteresserne. Dette forslag mobiliserede de borgerlige partier i Norden en kampagne imod og håbede, at det kunne blive nedstemt. Det lykkedes dog ikke, men forslaget fik kun én stemmes flertal, og det var altså ikke nok.

Jeg mener, at vi i den kommende tid må arbejde på at finde frem til forslag på dette område, som også kan samle et større flertal bag sig. Også på dette område kan vi være et forbillede for det europæiske samarbejde. Vi vil igen fremsætte forslag herom i Nordisk Råd.

Den offentlige sektor har været i søgelyset og udsat for kritik, og det er jo egentlig kun sundt, men det er blevet moderne for enhver pris at nedgøre den offentlige sektor og allerhelst at ville afvikle det meste af den, kort sagt at privatisere. Jeg synes, det er langt mere positivt, hvad Socialdemokraterne i det nordiske samarbejde har gjort, nemlig at lave en omfattende plan om en modernisering og fornyelse af den offentlige sektor. Det er det, sagen bør dreje sig om, og det er et nordisk samarbejde på dette område, som vi også har opsat i praktiske forslag, som er fremlagt her i Folketinget til behandling.

Det er i øvrigt mit håb, at Nordisk Råd efterhånden kan udvikle sig til at blive et samarbejdsorgan, som også mere konkret tør diskutere og tage stilling til sikkerhedspolitik. Det er jo de helt afgørende spørgsmål om fred og afspænding, der er det allervigtigste for os alle. I de kommende år vil kravet om en sikkerhedspolitik, der skal integreres i det europæiske samarbejde, måske mase sig på, og så vil det være ulykkeligt, om Nordens stemme ikke bliver hørt.

Jeg tror altså på det nordiske samarbejde, ikke som det eneste rigtige, men som et afgørende og vigtigt element i det europæiske samarbejde, og jeg håber, at de forhandlinger, der i øjeblikket finder sted mellem EF og EFTA-landene – og det vil jo reelt sige de nordiske lande – vil resultere i en aftale om et omfattende samarbejde mellem 18 europæiske lande. Det er der fremtid i. Jeg vil sige tak til indenrigsministeren, fordi indenrigsministeren i sin tale sagde, at han håbede på, at det ville lykkes med en sådan aftale. Det er langt mere fornuftigt end det, udenrigsministeren har sagt i samme anledning.

Men i øvrigt tak til indenrigsministeren for et positivt oplæg til debatten her.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil godt sige til ministeren, at ministeren nævnedes, at regeringen fortsat stod fast på den danske indsats på vandmiljøplanens område, og dér vil jeg godt stille et spørgsmål til ministeren.

Jeg har en rapport fra vandmiljøinstitutterne om »Vandmiljøplanen, kvælstoffet og ilten i havet«. Dér skriver man på side 8, at en løsning af iltsvindsproblemet kræver en halvering af kvælstofudledningen ikke kun her i landet, men i alle lande i det nordlige Europa. Problemet er imidlertid, at det næppe lader sig gøre med de driftsformer, der er almindelige i landbruget i dag, og med de økonomiske og sociale konsekvenser, et sådant indgreb må få.

Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om man er villig til at betale en så høj pris, som der kræves for det her, for man siger jo senere i rapporten på side 75, at institutterne anser det for sandsynligt, at en halvering af kvælstofudledningen fra dansk side for det første vil blive langt mere omkostningskrævende end almindeligvis antaget, og for det andet at uanset hvilke omkostninger vi vælger at pålægge os selv, vil vi ikke være i stand til at hæve iltindholdet i Kattegat og Bælthavet måleligt.

Derfor undrer det mig lidt, at ministeren fra Venstre kan stå og sige den slags ting i forbindelse med Nordisk Råd, at man kører videre med denne plan. Det kræver jo altså en helt, helt anden pris for dansk landbrug. Er man virkelig parat til at slå dansk landbrug i stykker? For det er det, man gør, når man siger: Vi fortsætter med vandmiljøplanen. Hvis den skal have virkning, får det altså nogle økonomiske konsekvenser.

Gammelgaard (KF):

De nordiske lande, Nordisk Råd og de baltiske lande vil jeg først gøre nogle bemærkninger om, og jeg vil tage udgangspunkt i den oplevelse, man lige har haft under CSCE-konferencen i Paris. Her ligger det jo således, at de baltiske lande ønskede at deltage, og det støttede Danmark meget kraftigt, både statsministeren og udenrigsministeren gav udtryk for støtte til det, men vi oplevede, at den norske og den svenske regering ikke var med i denne støtte, snarere tværtimod.